

Lezing: Luc. 21,5-19

Het evangelieverhaal vandaag begint ermee dat mensen hun bewondering uiten voor de pracht en de praal van de tempel. Maar meteen wijst Jezus op de vergankelijkheid van het gebouw: 'Er zal een tijd komen dat er geen steen op de andere blijft staan; alles zal verwoest worden.' En vervolgens schetst hij een toekomstbeeld waar je nou niet echt vrolijk van wordt; een en al drama. Daar kunnen we onze eigen negatieve ervaringen nog aan toevoegen: het gevoel dat je wereld instort, al je dromen vervliegen, je zekerheden verdwijnen. Dat zaken die je heilig zijn worden aangetast en mensen die je lief zijn je ontvallen.

Wil Jezus ons met zijn betoog de stuipen op het lijf jagen? Nee. Zeker niet. Hij wil ons een ruimer perspectief bieden. Het heeft ermee te maken dat hij weigert zijn ogen te sluiten voor alles wat geluk van mensen bedreigt, zeker wanneer die dreiging van mensen zelf uitgaat. Hij wil ons wijzen op een nieuwe tijd, die aanbreekt wanneer we elkaar niet langer naar het leven staan, op welke manier dan ook. Het is alsof Jezus wil zeggen: 'Laat je nou niet van de wijs brengen door al het negatieve wat er rondom je gebeurt, maar blijf je aandacht richten op het doen van het goede, op de zaak van God, het realiseren van zijn Rijk waar mensen leven in harmonie met elkaar. Blijf volharden in het vertrouwen op een liefdevolle God. Geef het nooit op om je ten alle tijden in te zetten voor een humane wereld. Want alleen een houding die gericht is op een menswaardig leven voor iedere persoon kan de wereld redden.'

Zo wil Jezus ons een hart onder de riem steken; ons hoop geven. Helaas komen veel mensen er niet toe om te leven vanuit de hoop die ons geboden wordt. Men haakt af; men wordt cynisch of zoekt z'n heil ergens anders. Bezorgd als hij is dat we heilloze wegen gaan bewandelen en wetend dat we op kwetsbare momenten vatbaar zijn voor manipulatie waarschuwt Jezus ons hiervoor: "Wees op je hoede dat je niet in dwaling gebracht wordt. Want velen zullen optreden in mijn Naam en zij zullen zeggen: 'Ik ben het' en: 'Het ogenblik is nabij'. Loopt niet achter hen aan.' Messias-complexen en nepnieuws, het is van alle tijden.

Gelukkig zijn er heel wat voorbeelden van mensen die de bemoedigende gedachten van Jezus ter harte hebben genomen en zo konden blijven volharden om gelovig in het leven te staan, ook in de meest erbarmelijke omstandigheden.

Kijken we bijvoorbeeld naar Titus Brandsma. Zelfs in de hel van Dachau kon hij het opbrengen om in iedereen, ook in degenen die hen afbeulden, het menselijke en het goddelijke te zien; spoorde hij zijn medegevangenen aan juist voor hun beulen te bidden.

Ook Pater Frans van der Lugt is een krachtig voorbeeld. Hoewel hem volop kansen werden geboden om de levensbedreigende situatie in de verwoeste

stad Homs in Syrië te ontvluchten, koos hij ervoor om daar te blijven wonen. Hij wilde zijn mensen, christenen en moslims, niet in de steek laten. Hij week niet voor het geweld van de oorlog en bleef trouw aan wat hij beleefde als zijn roeping, tot hij tenslotte werd vermoord.

Achter in het boekje staat een tekst van Frère Luc, een van de 7 Trappisten in de plaats Tibhirine in Algerije. Frère Luc was monnik en arts; alle dorpelingen, zowel de christelijke als de islamitische, deden een beroep op hem. Ze leefden allemaal in vrede samen. Tot ze in 1996 werden ontvoerd en na twee maanden gevangen te hebben gezeten op gruwelijke wijze werden vermoord. De prior van het klooster, pater Christian de Chergé, heeft een indrukwekkend testament geschreven. Daarin weigert hij boos te worden op degenen die hem en zijn medebroeders uiteindelijk zouden vermoorden. Ook bad hij om de kracht om, citaat, "met heel zijn hart degenen te vergeven die ons zullen neerslaan".

En zo zijn er nog veel meer mensen aan te wijzen die ons tot voorbeeld kunnen dienen en inspireren om het niet op te geven en te blijven vertrouwen in het beeld van een liefdevolle God die geluk wil voor ieder mens.

Behalve dat we hoop kunnen putten uit dit soort voorbeelden, meer op afstand, kunnen we elkaar ook bemoedigen en inspireren binnen een verband wat meer nabijheid schept, zoals we bijvoorbeeld als parochiegemeenschap hier wekelijks bij elkaar komen. Al zingend en musicerend, biddend, brekend en delend, bevestigen we elkaar in onze houding te willen leven vanuit het vertrouwen in het beeld van een liefdevolle God.

De wereld afbreken, enkel voor je eigenbelang, is niet zo moeilijk; jezelf breken ter wille van het levensgeluk van anderen is een heel ander verhaal.

Dat ook wij de kracht krijgen om, zoals Jezus vandaag zijn betoog eindigt, 'standvastig te zijn en daardoor ons leven te winnen.'

Een zonnige toekomst wacht ons dan, zoals de afbeelding op het boekje laat zien.

Dat het zo mag zijn.

Ruud Willemsen ocd